

Sygn. akt I UK 275/11

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o prawo do zasiłku chorobowego, zwrot nienależnie pobranego zasiłku

chorobowego i prawo do świadczenia rehabilitacyjnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 stycznia 2012 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 marca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczony – A. G. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 marca 2011 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, przez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5 8, 9, 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst; Dz. U. Z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu kryteriów, że w przypadku powoda tytułem ubezpieczenia chorobowego jest działalność gospodarcza ogółem, a nie odrębnie każdy z podmiotów gospodarczych w których był współnikiem bądź jednoosobowym właścicielem” i zadał pytania: „czy przez «prawo do świadczeń», art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, o którym mowa w tym przepisie, rozumieć należy więc dochód, zarobek, którego uzyskiwanie będzie stanowiło negatywną przesłankę otrzymywania zasiłku chorobowego. Nie będzie to jednak dochód czerpany z takiego typu działalności, która podlega ubezpieczeniu społecznemu obowiązkowemu lub dobrowolnemu.” oraz „Czy tytuł ubezpieczenia chorobowego zdefiniowany w art. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, obejmuje jedną osobę fizyczną, ale prowadzącą działalność gospodarczą w kilku podmiotach gospodarczych, czy też każdy podmiot gospodarczy prowadzony przez tą samą osobę fizyczną jest odrębnym podmiotem w zakresie ubezpieczenia chorobowego”.

Organ rentowy złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, sprowadzających się do wykładni przepisów art. 3 pkt 1 i art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. Nr 77, poz. 512 ze zm.).

Problem przedstawiony przez skarżącego dotyczy niewątpliwie interesującego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do odpowiedzi, czy zmiana profilu pozarolniczej działalności gospodarczej, ewentualnie zmiana jej formy organizacyjnej oznacza ustanie uprzedniego i powstanie nowego tytułu ubezpieczenia społecznego chorobowego w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, co ma istotne znaczenia dla właściwego zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 13 ust. 1 i 2 tej ustawy. Przepisy te bowiem regulują prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, wyłączając prawo do niego w przypadku, kiedy osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Mimo to, nie można uznać, że tak sformułowane zagadnienia uzasadniają potrzebę rozpoznania skargi kasacyjnej, albowiem skarżący nie oparł jej na podstawie naruszenia art. 3 pkt 1 i art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Nie może stanowić przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia odnoszącego się do stosowania określonego przepisu, którego naruszenie nie zostało wyknięte w jej podstawach, gdyż zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Nie ma zatem uzasadnienia dla przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu.

Rozważając przedstawną przez wnoszącego skargę kasacyjną przyczynę jej rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że jest ona nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej pod osąd w trybie skargi kasacyjnej, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. postanowił jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).